

En Joan Manel Serrat es retira

written by Jaume Gras i Bartrolí | 22 de juny de 2022

En Joan Manel Serrat és encara un dels principals estàndards del criollisme hispànic a Catalunya de la sectorial de l'art i l'espectacle que les males llengües acostumen a batejar amb allò del món de la faràndula. No volem frivolitzar-ho. En Serrat és el convers perfecte després d'esdevenir durant uns anys més díscol que molts dels nostres "processistes" en defensar la llengua catalana durant el franquisme.

Joan Manel Serrat és el català, però que cau del cavall i veu la llum del constitucionalisme socialista que li obrirà encara més i millor les portes del món a les seves qualitats com a cantautor. Tot el que succeeix entorn de la seva persona irradia molta influència social i genera contradiccions a Catalunya perquè tots sabem que som molt sentimentals. Des de fa molts anys és un personatge que ha estat molt utilitzat per a la finalitat criolla de la qual hi pengen molts interessos polítics. Val a dir que aquest ús pervers de la seva figura pública no ha estat perquè sí i que ell, sense saber quina ha estat l'evolució d'aquest maridatge i en el fons que l'ha obligat a fer-ho, en general, també s'hi ha posat molt bé.

Gràcies a la premsa alemanya, que és d'on va pescar la notícia el digital *El Nacional*, hem sabut que el cantant barceloní va ser víctima dels impropis d'un espectador murcià durant un dels dos concerts de l'inici de la gira del seu adeu artístic.

Sembla que l'home –l'espectador– va patir un atac d'intolerància rànica i se li van creuar els cables neuronals quan va escoltar *Cançó de Bressol* que és una de les primeres cançons del cantautor quan va intuir que el bilingüisme li obriria encara més les portes de bat a bat a la seva carrera.

El diari alemany no ens acaba d'explicar si a l'atac de

l'espectador catalanofòbic no s'hi va afegir algú més de les sis mil persones que omplien la plaça de braus de Múrcia. Fins i tot quan va interpretar *Pare*, també en català, deduïm que el respecte fou majoritari perquè ni se'n parla. Millor. Dues cançons en la seva llengua paterna, la del seu país, la llengua que li va obrir la porta a la seva carrera, és un percentatge molt baix. Encara és més baix que el que van fer servir els encausats per l'1-0 davant el Suprem.

Joan Manel Serrat ha estat un català llegendari a Espanya perquè ell també ha estat molt astut i sempre s'ha portat bé amb el règim constitucional. Caldrà observar a veure si el noi del Poble Sec manté aquest repertori tan escarransit a sud Amèrica, o a Catalunya, per incloure temes de la primera època tal com es mereix la seva carrera.

Pensem que el cantant es deu sentir molt pressionat per la simbologia que ha abraçat sent un artista català tan lleial al règim. Fa uns quaranta anys va demostrar ser insubornable i va actuar amb la valentia i sense complexos i empenyoraments. Joan Manel Serrat va generar admiració a casa seva i arreu d'Europa per la seva gosadia de plantar i denunciar la persecució de les llengües pel simple fet que no eren les castellanes. Després, va haver de marxar per la seva denúncia al règim del general Franco.

Per si no ho sabia el camarada Rufián, en Joan Manuel Serrat va preferir també l'exili, un fet que va servir per amplificar i denunciar arreu l'atropellament secular d'aquesta España Immortal i una "mica" intolerant.

Hi ha molta gent a Catalunya, polítics, periodistes, cantants, que això de la catalanitat la porta una mica bé fins que té vint anys. Alguns, quan es jubilen, la recuperen com aquell qui res. És un autèntic misteri. Sobretot els hi passa als polítics progressistes i d'esquerres. La carrera professional obliga i ja sabem que la pàtria dèbil sempre és la carrinclona i sospitosa i es queda curta a les necessitats de l'oficiant.

Ho sabem i ho hem observat repetidament. Aquests professionals de la cosa pública tindrien un futur molt magre a països com Islàndia o els Bàltics, per citar estats petits, però ben lliures i sense les possibilitats d'un estat ben gras i gros com l'espanyol que ofereixi cobertura a les seves arbitriarietats.

No és el primer cop que el senyor Serrat l'increpen segons la llengua en què canta. L'any 1985 jo mateix vaig ser testimoni d'una xiulada considerable perquè va atrevir-se a incloure al final del seu concert *Paraules d'Amor* o *Cançó de Matinada*. Eren altres temps i l'home es devia pensar que amb la Constitució, el nou Règim Borbònic i la majoria socialista d'en González, s'havien fos del tot els sentiments ancestrals contra la catalanitat. Doncs no. Xiulada i molts nervis entre una part de l'auditori quan va sentir allò de "senzilles i tendres". En Serrat, en aquella nit calorosa de Sant Joan, també en l'esplendorós escenari d'una plaça de braus, va estar molt bé davant l'improperi. Si mal recordo, tampoc ningú en va parlar en aquella Espanya de la reconciliació. En acabar el concert, les xiulades i els aplaudiments, el cantant, amb molta tranquil·litat, educació i sobretot amb molta gràcia, els hi va venir a dir a l'auditori que després d'aquella sorpresa, ell se n'anava, però que els intolerants que l'increpaven es quedarien allà, a Sòria, mal que els hi pesés.

Tot i que en aquells anys ja s'havia desfermat l'eufòria socialista, fou d'agrair que el cantant no fes servir aquell "tonillo" moral d'esquerra oficial que ens ha tingut acostumats posteriorment. De segur que aquest registre, una mica tibet i alliçonador, el guardava per a les grans ocasions.

Ja ho hem dit. Els fets de la plaça de braus de Sòria no es van convertir en portada a la xarxa de la Inquisició del bombo, com tampoc van ser-ho els de València del 2018 quan una altra persona el va renyar obertament per parlar català... a València. Quina barbaritat! Del que sí que se'n va fer un

ampli ressò i va esdevenir un clam, tal com una canonada al cerebel dels espanyols de bé, l'ofensa que va patir ell, i de retruc la democràcia constitutiva i constitucional quan, en un altre concert, un espectador li va reclamar que cantés alguna cançó en català perquè l'actuació es feia a Barcelona. Era l'any 2018 després del "xarop de bastó" constitucional de l'1-0.

Només ens cal anar a Google i buscar "Serrat increpado en Barcelona" per poder observar l'estol d'entrades al respecte. Tenim més d'una vintena de notícies que es van replicant, algunes de les quals aprofiten per definir a l'interpel·lant fins i tot com a "independentista radical". Poca broma. Avall que fa baixada. També hi ha diverses parts en vídeo, de qualitat acceptable, que recullen tot l'episodi. Sempre hi ha gent que va ben preparada pel món. Si el país no fos el que és, sospitaríem..., però... és impossible pensar malament.

En Joan Manel Serra es retira del món de l'espectacle. Finalment podrà descansar. Es retira en un moment que la seva posició política ja ha fet la feina que havia de fer. Per bé i per mal. Ell sabrà.

Sempre em quedaran les seves *Paraules d'amor* i la seva elegància i atreviment en aquella calorosa nit soriana de l'any 1985.

Molta sort.